

«Եկե՛ք ինձ, բոլոր հոգնածներ ու բեռնավորվածներ»

Մաթթևոս 11:28

Բարի լուր

ՀՈՒՆՎԱՐ 2023, N1 (154)

**ՎՐԵԺ ԵՂԲՈՐ ՀՈՐԴՈՐԱԿԱՆ ԽՈՍՔԸ
ԵՐԵՄԱՆԵՐԻ ԴԱՍՏԻԱՐԱԿՈՒԹՅԱՆ ՄԱՍԻՆ
ԱՅԴ ՕՐԸ ԵՍ ՄՈՌԱՑԵԼ ԷՒ ԱՂՈԹԵԼ**

ՀԱՅԱՍՏԱՆԻ ԱՎԵՏԱՐԱՆԻ ՀԱՎԱՏՔԻ ՔՐԻՍՏՈՆՅԱՆԵՐ

**ԲԱՐԻ
ԼՈՒՐ**

ԱՄՍԱԳԻՐ

ՀՈՒՆՎԱՐ 2023, N1 (154)
Լույս է տեսնում 2009թ. մայիսից

ԱՅՍ ՀԱՄԱՐՈՒՄ ԿԱՐԴԱՑԵՐ

<u>Վրեժ եղբոր հորդորական խոսքը</u>	<u>1</u>
<u>Երեխաների դաստիարակության մասին</u>	<u>5</u>
<u>Սուրբ Հոգու հեղումը</u>	<u>9</u>
<u>Այդ օրը ես սնռացել էի աղոթել</u>	<u>11</u>
<u>Հիսուսի Ձեռքով փրկված 44-օրյա պատերազմում</u>	<u>13</u>
<u>Հույսը երբեք ամոթով չի թողնում</u>	<u>15</u>
<u>Վաղը գուցե ուշ լինի...</u>	<u>15</u>

Միտելի՛ ընթերցողներ, խնդրում ենք աղոթել, որ թերթի միջոցով փարածվի Ավետարանի Բարի Լուրը, ու ցանկն ճշմարտության սերմերը, որպեսզի մարդիկ դառնան Աստծուն և հավիտենական կյանք ունենան:

Միտելի՛ ընթերցողներ, խնդրում ենք ձեր դիտողությունները, առաջարկությունները ու նախադրվությունները ուղարկել խմբագրություն: Մենք սիրով հաշվի կառնենք ձեր արձագանքները: Էլ. հասցե՝ info@barilur.org

ՎՐԵԺ ԵՂԲՈՐ

ՀՈՐԳՈՐԱԿԱՆ ԽՈՍՔԸ

Տերն իմ կյանքում հայտնվեց 1973 թվին, այսինքն հիսուն տարի առաջ ես այս եկեղեցում ծնվել եմ, մեծացել և Տերն աճեցրել է ու սովորեցրել Սուրբ Հոգով:

Ինչպիսի մարդիկ է Աստված փնտրում այսօր: Բոլորս էլ եկել ենք Տիրոջ առաջ, ֆիզիկապես ներկա ենք, բայց Աստված Հոգի է, Նա սրբալուր, երկկամունքներ և հոգիներ է քննում և այնպիսի մարդիկ է փրկում, որ Իր հետ լինեն, Իրեն պաշտեն, Իրեն ծառայեն:

Կարդանք Սուրբ գրքից մի հատված և մաս-մաս դիտարկենք Աստծո հավանած մարդիկ նկարագիրը. «Ուստի դուև բոլոր ժողովուրդէն կարող մարդիկ, Աստուծոյ վախոյ, ճշմարտասէր ու ազատութիւնը ապող մարդիկ ընտրէ, ու ասոնք հազարապետներ, հարիւրապետներ, յիսնապետներ ու տասնապետներ դիր անոնց վրայ» (Ելից 18:21): Վերոնշյալ «Կարող մարդիկ» արտահայտությունը վերաբերում էր հաստատուն, ոչ մի քամուց չերերացող, այդ ու ձախ չթեքվող մարդկանց: «Աստուծոյ

վախոյ» - Աստծո վախը Աստծուց փախնելու սարսափը չէ, ինչպես որ Ադամն ու Եվան թաքնվեցին, երբ Աստծո ձայնը լսեցին: «Աստծո վախը» Աստծուն կորցնելու վախն է. երբ մեկը մեծ հարստություն ունի, նա միշտ վախենում է, որ այդ հարստությունը կարող է կորցնել: Հենց սա է Աստծո վախը: Տերը տա, որ մենք Ավետարանի քարոզած «վախին» ասենք «այո և ամեն»:

Ինչ որ հիմա լսում ենք, միայն լսո՞ւմ ենք, թե՞ մեր սրտերում ասում ենք «այո և ամեն»: «Ճշմարտասեր» ...սա շատ կարևոր պտուղ է: Հորդորում եմ, ժողովուրդ ջան, որ մենք բոլոր հարցերում ճշմարտասեր լինենք, սովորենք կանգնել ճշմար-

տության կողքին: Իսկ ո՞վ է «Ճմարտությունը» ... Հիսուսն ասեց. *«Ես եմ Ճմարտությունը, Ճանապարհը և կյանքը»*: Գիտեք, Ճմարտությունը միշտ հալածված է եղել՝ անգամ Իր ժողովրդի մեջ: Հիսուսին հեթանոսները չէին հալածում, հալածում էր Իսրայելը՝ Աստծո ժողովուրդը: Ծըշմարտությունը կարող է հասնել այն վիճակի, որ կերպարանք ու վայելչություն չունենա մայելու, ախորժելի չլինի: Նայում ես՝ մարդկային փառքը եռում է, իսկ ճմարտությունը ցանկալի չէ, մտածում ես. «Կանգնեմ այդ ճմարտության կողքին, մի փոքր այդ եղջյուրներից ինձ էլ կտան...»: Բայց հորդորում եմ ձեզ՝ կանգնեք այդ անախորժելի Ճմարտության կողքին, քայլեք նրա ետեվից: Թեկուզ Ճմարտությունը խաչեցին, բայց միննույն է՝ երրորդ օրը Նա հարություն առավ: Սիրելիներ, Աստված մայում է քո հոգու աշխարհին, թե արդյո՞ք դու ճմարտության կողքին ես: Իզուր չէ որ դրանից հետո ասվում է «ագահությունը ատող մարդիկ»: Ագահությունը միայն մարմնավոր բաների նկատմամբ ցանկության դրսևորումը չէ, փառքի նրկատմամբ ագահությունը ամենասարսափելի բանն է: Մարդիկ ագահությամբ ձգտում են փառքի, ինչն էլ կարող է մարդին շեղել ճմարտության ճանապարհից:

Այս ճմարտությունները մենք ձեզ ենք փոխանցում մեր ապրած կյանքից: Այսօր հավատքի ժողովուրդը կարիք ունի ճանաչելու Ավետարանը: Տերն ասեց, որ ճմարտության Հոգին կգա և այս աշխարհը չի ճանաչի Նրան, ամեն բան ձեզ կսովորեցնի և ինչ որ ասել եմ՝ ձեր միտքը կբերի: Սա Տիրոջ խոսքն է: Գաղատացիս 1:8 - ում ասվում է. *«Բայց եթե մենք կամ երկինքէն հրեշտակ մը գայ, անկարասնէ ձեզի անկէ ուրիշ՝ զոր մենք անկարասնեցինք ձեզի, նզովեալ ըլլայ»*: Եթե մարդը Ճմարտությունը չի ճանաչում, ապա մա չի կարող Նրա կողքին կանգնել: Աղոթիր, որ ճանաչես, երբ Ճմարտությունը ճանաչես՝ Նա կդառնա քո զորությունը, պարիսպը, վահանը թե սատանայի կրակոտ նետերի արձակման, թե վախերի, մահվան սարսափների ժամանակ: Ծըշմարտությունը ճանաչող մարդի ապահովությունը կատարյալ է: Եղել են դեպքեր, որ Ճմարտությունը ճանաչող հավատքի մարդիկ մահվան ոգուն հանդիմանել են: Դա գրված է 1 Կորնթացիս 15:55 համարում. *«Ո՞ր է, ով մահ, քու խայթոցդ. ո՞ր է, ով զերեզման, քու յաղթութիւնդ»*: Երկրի վրա ամենագորավոր ուժը Ճմարտությունն է: Ճմարտությունը տերերի Տերն է և թագավորների Թագավորը: Կյանքի ընթացքում մեզ

այսպես է դաստիարակել Սուրբ Հոգին և դեռ աճում ենք ու աճելու տեղ ունենք: Հոգևոր կյանքի ընթացքում, երբ ընկնում ես անապատ, միայն ճշմարտության ուժն է աշխատում՝ հաղթելով մեղքին, հիվանդություններին, սատանայի կրակոտ նետերին, հաղթելով մարդի ներսի և դրսի թռչնամիներին:

Աստված չի նայում, թե դու ինչ ես անում, Նա նայում է, թե դու ինչ հոգով ես շարժվում: Փարիսեցիները եղել են աղոթողները, սակայն Տերն ասում էր, որ եթե ձեր արդարությունը փարիսեցիների արդարությունից ավել չլինի՝ երկնքի արքայությունը չեք մտնի: Նրանք աղոթում էին, բայց ճշմարտությանը չէին խոնարհվում: Թող մեր ներսում տիրի ազահություն ճշմարտության նկատմամբ: Եթե քո ներսում կան վախեր, տագնապներ, ապա քո ներսում հարցեր կան՝ դու խնդիր ունես ճշմարտությունը ճանաչելու հետ: Ինչքան էլ աղոթես. «Տեր ազատի», Նա չի ազատելու, Նա քեզ ճանաչեցնելու է ճշմարտությունը, Նա է քեզ ազատելու: Սա Ավետարանն է: Սա հենց այնպես ասված խոսքեր չեն, այլ կյանքով փորձված բաներ: Այդ պատճառով էլ ես նշեցի, թե քանի տարի է, որ քայլում եմ Տիրոջ հետ, որովհետև սա գիտություն չէ, փիլիսոփայություն չէ, սա Ավետարանն է:

Մի անգամ Եվրոպայի երիտասարդական ճամբարներից մեկում մի աստվածաբանի էին հրավիրել: Նա ջանում էր բացատրել, որ մեղք չպետք է գործել՝ հենվելով խղճմրտանքի վրա (մենք կրկին խաչն ենք բարձրացնում Նրան, վշտացնում ենք Հիսուսին, բորբոքում ենք Տիրոջ վերքերը...): Հետո խոսքը փոխեց, սկսեց վախի վրա աշխատել (դժողոկցմանք, փրկությունից կզրկվենք...): Ես հիշեցի, որ 70-ական թվականների վերջն էր 80-ականների սկիզբը, որ մենք լսում էինք հորդորները, բայց դրանք ցավազրկող դեղահաբերի պես էին: Դրանք մի պահ են քեզ ետ պահում մեղքից, դրա ազդեցությունից հետո անցնում է վախը, խղճմտանքը և մարդն ավելի շատ է խորանում աշխարհի մեղքերի մեջ: Հիմա աչքիս առաջ է գալիս այն, թե ինչը ինձ ազատել մեղքից. «*Կճանաչեք ճշմարտութիւնը եւ այն չէ՞զ կազատի*»: Հիսուսի աղոթքն էլ այդ մասին էր. «*Սրբէ զանոնք քու նըշմարտութիւնովդ. քու խօսքդ ճշմարտութիւն է*» (Հովհ. 17:17): Երբ դու քո ներքին սեմյակում ճանաչում ես Նրան, Ինքը քեզ սկսում է ազատել, բժշկել, զորացնել, հաստատել... Այդ ամենի մասին մտածելուց հետո ես պետք է խոսեի այդ աստվածաբան եղբորից հետո ու մտածում էի, ինչպես խոսեմ, որ նրան չվշտացնեմ:

Եվ Տերն ինձ իմաստություն տվեց ու ես խոսեցի այն մասին, թե ինչպես է Աստված ինձ ազատել՝ Իրեն ճանաչել տալով: Բանից պարզվեց, որ այդ աստվածաբանը շատ անկեղծ եղբայր էր: Վերջում նա ինձ մոտեցավ ու ասեց. «Եղբայր, աստվածաբանության մեջ այդպիսի մտքեր չկան, դրանք Սուրբ Հոգու հայտնություններ են»: Ես ուրախացած նրան ասացի, որ Հայաստանի եկեղեցին այս հայտնություններն ունի: Եվ մինչև հիմա, որ Հայոց աշխարհում ապրում է Տիրոջ եկեղեցին՝ այս ճշմարտության շնորհիվ է:

Հիշո՞ւմ եք, Հիսուսի աշակերտները թողել էին տուն, տեղ, աշխատանք, ընտանիք... բայց Տերն ասեց. *«Դուք չգիտեք, թե ինչ հոգու տեր եք»*: Մարդու հոգին պետք է ճանաչել, թե արդյոք այդ մարդը սիրո՞ւմ է Աստծո ճշմարտությունը: Պատկերացրեք, որ ես մեկին մի հազար դոլար գումար եմ նվիրում ... երեվոյթով շրջապատում ասում եմ. «Օ, ես ինչ եղբայր եմ, ինչ մեծ գումար եմ նվիրում...»: Բայց ինչ է կատարվում իմ ներսում, ինչ ապրումներ ունեմ, ինչ զգացումներ ... Տերը չի նայում, թե դու ինչ արեցիր, այլ նայում է, թե քո սրտում ինչ է կատարվում: Եվ եթե դա հավատքի գործ է՝ փառավորում է Տիրոջը, իսկ եթե դա մարդկային իմաստության՝ Աստծո հետ առևտուր անելու հոգին է՝ չարից

է: Մենք Աստծո հետ առևտուր չենք անում, այլ վայելում ենք Տիրոջ խոստումները, որոնք ձրի են: Մենք չենք վաստակել այդ խոստումները: Դրանք վաստակել է մեր Տեր Հիսուս Քրիստոսն Իր չարչարանքներով, իսկ մենք վայելում ենք: Սա է ճշմարտությունը:

Մի օր ինձ զանգեց մի բույր, սարսափելի վիճակում, դեպրեսիայի մեջ և ինձ ասում է.

- Եղբայր ջան, ինչո՞ւ Հիսուսը ինձ չի այցելում, մինչև Ինքը չայցելի ինձ, ես ես վիճակից դուրս չեմ գա:

Ասում եմ.

- Քույրիկ ջան, եղտեղ օծյալ եղբայրներ կան, թող գան քեզ համար աղոթք անեն...

Բանից պարզվեց, որ բոլոր եղբայրներն էլ եկել են, բայց նրանց այցելությունը քուրիկին չի բավականացնում: Մեկ էլ Աստված ինձ միտք տվեց և ես ասեցի.

- Քույր, միթե չես տեսնում, որ Հիսուսը քո առջև կանգնած է:

- Ո՞ր է, ո՞ր է չեմ տեսնում....

Ասեցի.

- Գիտես ինչու չես տեսնում, քանի որ Ինքը հեռու չի՝ քո առջև կանգնած է, որովհետև դու չես ճանաչում Իրեն:

- Ո՞ր է, եղբայր, չկա:

- Քույրիկ ջան, Հիսուսը ճշմարտությունն է: Եթե դու ճշմարտությունը ճանաչեիր, դեպրեսիայի մեջ

չէիր հայտնվի: Նա քո մեջ է, փառք տուր Նրան, գորացիր Նրանով, Նրա անունը կանչիր և էդ ստերը կփախնեն քեզանից: Հիսուսին ես ուզում, բայց մինչև քո ուզելը, Ինքը քեզ փնտրել ու գտել է ու կյանք է տվել: Իրեն «Այո», ասա և Ինքը քո կյանքում կբայլի: Փառք Հիսուսին:

Խոսքիս վերջում ուզում եմ հորդորել ձեզ, որ աղոթեք եղբայրների համար և ոչ թե կրակոտ մետեր ու դարկեք: Ես միշտ աղոթում եմ մեր

երիտասարդ ծառայող եղբայրների համար, որովհետև երիտասարդ են, կարող է մի տեղ սայթաքեն, ասում եմ. «Տեր, Դու ես նրանց հայրը, պահպանիր քո զավակներին»:

Կարևոր չէ, թե Հոգին ում միջոցով է գործում, կարևորը այն է, որ Նա գործում է, որ Սուրբ Հոգու կրակը տարածվի ժողովրդի մեջ ու Տերը հաստատի հրաշքներով ու նշաններով:

Երեխաների դաստիարակության մասին

Սիրելիներ, գալիս եմ չար ժամանակներ ու մարդիկ ավելի են խրվում մեղքի ու խավարի մեջ: Մարդիկ ունեն աստվածապաշտության կերպարանքը, բայց ուրացել են Աստծո գործությունը: Այս պիղծ ու խավար ժամանակներում որքան կարևոր է ծնողների դերը երեխաների հոգևոր դաստիարակության հարցում: Դիտարկենք երկու կարեվոր հարց.

1. Երեխաների դաստիարակությունը:

2. Ընտանիքում կնոջ և ամուսնու փոխհարաբերությունը:

Երեխաների դաստիարակությունը: Հրեաները մի հետաքրքիր ասույթ ունեն. հրեա չէ մա, ում ծնողներն են հրեա, հրեան մա է, ում երեխաներն են հրեա: Այսինքն հրեան պարտավոր է իր երեխաներին սովորեցնել Աստծո օրենքներն ու պատվիրանները: Դու դրանով ես հրեա: Նույնը կարող ենք ասել քրիստոնյայի համար. քրիստոնյան մա չէ, ում ծնողները քրիստոնյա են, քրիստոնյան մա է, ում երեխաներն են քրիստոնյա: Եթե քո երեխաները սիրում են Աստծուն, Աստծո ճանապարհների մեջ են քայլում, ուրեմն դու

քրիստոնյա ես: Ուստի շատ կարևոր է երեխաների դաստիարակությունը: Եթե չենք դաստիարակելու Քրիստոսի վարդապետության մեջ, ապա, ու՞մ համար ենք մեծացնում նրանց՝ դժոխքի՞ ու խավարի՞: Մենք չենք ուզում զավակներ ծնենք դժոխքի համար: Տերը երկիրը արարելիս ասաց. «Թո՛ղ Լույս լինի»: Ուրեմն մեր երեխաները պետք է լինեն Լույսի համար:

Ինչպե՞ս և ե՞րբ սկսենք դաստիարակել: Դաստիարակել պետք է սկսել մոր որովայնից: Սիրելի՛ քույր, եղբայր, ամուսնացել եք և ուզում եք երեխաներ ունենալ՝ շատ լավ է: Իսկ դուք պատրա՞ստ եք դաստիարակելու նրանց ոչ թե ինչպես դուք եք ուզում, այլ ինչպես Տերն է ուզում՝ Աստծո խոսքով ու Քրիստոսի վարդապետությամբ:

Ուրեմն, երեխա ունենալն ու դաստիարակելը շատ կարևոր է: Հա-

ճախ, երբ երեխան վատ արարքներ է թույլ տալիս, ծնողները մեղադրում են երեխային, փոխանակ առաջին հերթին իրենց մեղադրեն: Երեխանե-

րի վատ արարքների 80 տոկոսը ծրնողների բացթողումների արդյունքն են են: Ուշադիր լսենք, թե ի՞նչ է ասում 2 Օրինաց 6:4-ը. «...քու Տեր Աստուածդ բոլոր սրտովդ, բոլոր հոգովդ ու բոլոր զորութիւնովդ սիրես: Եւ այս խօսքերը զորոնք ես այսօր քեզի պատուիրեցի, քու որդիներուդ կրկին և կրկին անգամ սորվեցնես... Նաև անոնք քու տանդ դրանդիքներուն վրայ և դռներուդ վրայ գրես»:

Քո որդիներին կրկին և կրկին անգամ սորվեցնես: Ուրեմն, ծնողը ամեն կերպ, ամեն ժամանակ պիտի Աստծո խոսքը խոսի իր զավակին: Եվ այն կամաց-կամաց կտպի երեխայի գիտակցության մեջ: Մենք դա չենք անում ու հետո մեղադրում ենք երեխային:

Սաղմոս 78:5-8-ում ասվում է. «Վասն զի վկայութիւն հաստատեց Յակոբի մէջ, Ու օրէնք դրաւ Իսրայէլի մէջ, Չորոնք պատուիրեց մեր հայրերուն, Որպէս զի սորվեցնեն իրենց որդիներուն. Որպէս զի գալու ազգը, ծնանելու տղաքը. ասոնք իմանան, Ու ելլեն իրենց որդիներուն պատմեն. Անոնք ալ իրենց յոյսը Աստուծոյ վրայ դնելով՝ Չմոռնան Աստուծոյ զործերը, Հապա անոր պատուիրանքները պահեն»:

Սաղմոս 127:3-5 համարներում ասվում է. «Միա տղաքը Տէրոջը ժառանգութիւնն են. Որովայնի պտուղը

*անոր պարզևն է: Ինչպես են ներերը
գորտորին շեռքին մէջ, Այնպես են
երկրասարդներուն տղաքը: Երա-
նի՝ այն մարդուն, Որ իր կապարճը
անոնցմով լեցուց»:* Երեխան մկեր է
մեզ Աստծո կողմից: Եվ ինչպես զո-
րավորը իր նետերը, որ կողմ ուզի,
կուղարկի, այնպես էլ ծնողները
իրենց զավակներին կուղղորդեն այն
ուղղությամբ, որ ուղղությամբ որ ու-
զեն: Քրիստոնեան ո՞ր կողմ պիտի
ուղղի գնալու իր զավակներին:
Պարզ է, որ դեպի Աստված:

Յավալի է, որ երեխան հաճախ
իր քրիստոնյա ծնողների մէջ տես-
նում է հակառակություններ, բար-
կություններ, մոր անհնազանդությու-
նը ամուսնուն և այլն...: Եվ երեխայի
հոգում խորը հետք է դրոշմվում: Երի-
տասարդները չեն հասկանում, ու
իրենց երեխաների հետ կոպիտ են
վարվում: Բայց պետք է հասկանալ,
որ երեխան էլ անձ է՝ ուղղակի փոքր
մարմնի մէջ: Նա էլ կարող է վիրա-
վորվել, խռովել, վատ զգալ: Երեխա-
ները ձեզ կլսեն, կհնազանդվեն, երբ
տեսնեն, որ ձեր խոսքերը ու գործերը
իրարից չեն տարբերվում: Հետաքրք-
քիր է, հրեաները փոքր հասակից
երեխաներին սովորեցնում են Աստ-
ծո խոսքը, բայց նրանք սկսում են
սովորեցնել ոչ թե Ծննդոց գրքից, այլ
Ղևտացիներից: Ղևտացիներ 19:3-
ում ասվում է. «Չեր ամէն մէկը իր
մօրմէն ու իր հօրմէն պիտի վախճայ.

*և իմ շաբաթներս պիտի պահէք. ես
եմ Տէրը ձեր Աստուած»:* Ինչո՞ւ նախ
մորից, հետո հորից: Որովհետև երե-
խան հորից վախ ունի, բայց պետք է,
որ մորից էլ վախ ունենա: Դրա հա-
մար հայրը պետք է հարգի մորը, և
երեխան դա պետք է տեսնի: Երբ
երեխան տեսնում է, որ հայրը հար-
գում է մորը, չի կոպտում, չի վիրա-
վորում, նա ևս պատկառանքով է
լցվում մոր հանդէպ: Հոգևորությունն
սկսվում է այն ժամանակ, երբ երե-
խան վախենում է մորից, այսինքն՝
թույլից: Ուժեղից բոլորն էլ կվախե-
նան: Այս վախը ոչ թե այն է, որ
ծնողը ուժեղ է, այլ վախ է այն բանի
համար, որ հանկարծ ծնողին չնե-
ղացնի, չվիրավորի: Ինչպես որ Աստ-
ծուց վախենում ենք, որպեսզի հան-
կարծ Նրա կամքին հակառակ մի
բան չամենք, Տիրոջը չտրտնեցնենք:

Երեխաները չպետք է տեսնեն
ծնողների անհամաձայնությունը:
Պատահում է, որ ծնողները վիճում
են, երեխային էլ ներ են քաշում դրա
մէջ. «Ասա՛, տղա՛ս, ես եմ ճիշտ, թե՞
մաման»: Սա կոպիտ սխալ է: Երե-
խան հոգեկան տրավմայի է են-
թարկվում: Սա անթուլատրելի է:
Երեխաները չպետք է որոշեն՝ պա-
պան է ճիշտ, թե մաման: Երբ ծնվում
է մանուկը, մայրը նրան կերակրում
է, կաթ է տալիս՝ ֆիզիկական կյանքը
պահպանելու համար: Իսկ հոգևոր
կաթը ով պիտի տա՝ հոգևոր կյանքը

պահպանելու համար: Սա հոր գործն է: (Մաղմուս 23:1) Հայրը պիտի լինի իր ընտանիքի հովիվը, որ երեխաներին առաջնորդի հանդարտ ջրերի քով, ու հոգևոր կերակուր տա: Ծնողների նպատակը չպետք է լինի այն թե, ով է ճիշտ, կամ ով սխալ: Եթե օրինակ, անդամալույծին ասենք՝ «Դու անդամալույծ ես», դա ճիշտ է. բայց որքանո՞վ կօգնի դա նրան: Կամ կույրին՝ «Դու կույր ես»՝ օգուտը ո՞րն է: Դա միայն կարող է վնասել ու դրա մեջ ոչ մի օգուտ չկա: Եթե դու ճիշտ ես ասում, դեռ չի նշանակում, թե դու Աստծո կամքն ես անում:

Շատ կարևոր է, որ կինը բարձրացնի ամուսնուն, իսկ ամուսինը՝ կնոջը: 1 Կորնթացիներ 11:7-ում գրված է թե կինը ամուսնու փառքն է: Եթե կինը ամուսնու փառքն է, ուրեմն, կինը միշտ պետք է բարձրացնի ամուսնուն:

Երեխաների մոտ չպետք է դատես քրոջդ, եղբորդ, կամ էլ որևէ մեկին: Դա շատ կոպիտ սխալ է: Դա մնում է նրանց մեջ:

Չի կարելի երեխաներից մեկին համեմատել մյուսի հետ, մեկին բարձրացնել, մյուսին՝ ցածրացնել. «Տես, դու վատն ես, բայց եղբայրդ խելացի է, լավն է»: Երեխայի մոտ դա նստվածք է տալիս: Հոգս ունես. աղոթել ես, բայց պատասխանը չե՞ս ստանում: Պատասխան չստանալը նորից պատասխան է, որովհետև

Աստված ունի ժամանակ ու Նրա ժամանակը տարբեր է քո ժամանակից: Ժողովող 3:11-ն ասում է. *«Անիկա ամեն բան իր ժամանակին վա՜յելուչ ըրաւ»:*

Աստված ամեն բաները իր «ժամացույցով» է անում:

2 Օրինաց 6:20-25-ում գրված է, որ երեխաները ծնողներին հարցնում են, թե ի՞նչ պիտի լինեն այն վկայությունները, կանոնները, դատաստանները, որ Տերը ձեզ պատվիրեց. մենք ինչո՞ւ պահենք դրանք...: 20-րդ խոսքը ասում է. *«Մեզ անկե հանեց, որպեսզի մեզ տանե մեր հայրերուն երդումով խոստացված Երկիրը»:*

Այսինքն ծնողներն ասում են, որ մենք Եզիպտոսի մեջ գերի էինք, իսկ Տերը մեզ Եզիպտոսից՝ գերության երկրից հանեց, որ մեզ տանի կաթ ու մեղր բխող երկիրը:

Ծնողները ցանկանում են, որ երեխաները հավաքույթի գնան: Եղբայրներ, քույրեր, եթե մենք ասենք նրանց, թե հավաքույթի արի, որովհետև Տերը քեզ կօրհնի, որովհետև մենք հավատացյալ ենք և պետք է գնանք հավաքույթների, որովհետև Աստված տալիս է մեզ անհրաժեշտ բաները: Սրանք վատ պատասխաններ չեն: Բայց սա չէ գլխավորը: Ուրեմն, մենք ինչո՞ւ գնանք հավաքույթների: Կարո՞ղ ենք մենք մեր երեխաներին պատասխանել. «Որովհետև մենք այս աշխարհի մեջ

մեղքին գերի էինք, իսկ հիմա, գավալս, մենք այլևս մեղքին գերի չենք, մենք ազատվել ենք գերությունից ու հիմա արդարության ծառաներ ենք, ու հիմա Աստված մեզ տանում է դեպի հավիտենական հանգիստը: Փառք Տիրոջը դրա համար»: Չեր երեխաները ձեր մեջ կտեսնե՞ն, որ դուք մեղքին գերի չեք, որ դուք արդարության ծառաներ եք: Սիրելի՛ ծընող, դու մեղադրում ես քո երեխային, թե մեղքի ճանապարհով է գնում, բայց միգուցե դու ինքդ մեղքի ծառա՞ ես: Գուցե և կարդում ես, և աղոթում, շատ բաներ ես անում, բայց միեւնույն ժամանակ մեղքի կապանքներից ազատված չես: Բայց եթե քո երեխան քո մեջ տեսնի, որ դու արդարության ծառա ես, անպայման նա քեզ կհետևի:

Եղբայրներ, քույրեր, դուք կարող

եք ձեր երեխաներին օրինակ լինել, լինելով արդարության ծառա: Երբ ձեր ցանկություններն ու ծառայություններն ուղղված լինեն դեպի Աստված, այն ժամանակ ձեր երեխաները դա կտեսնեն:

Պետք չէ, որ ամեն լավ բաները ցանկանաք միայն ձեր երեխաներին: Կողքինի՛ն էլ հոգ տարեք: Նըրանք կտեսնեն ձեր բարեգործությունները և օրինակ կվերցնեն: Մի խոսք կա. «Մեռած ոչխարների համար գալլերը սարսափելի չեն», եթե մենք այս աշխարհի համար մեռած ենք, ոչ ոք մեզ չի կարող վախեցնել: Ուրեմն եկեք նայենք մեր կյանքին: Մենք կարո՞ղ ենք ասել մեր մասին, թե մենք ազատվել ենք մեղքի գերությունից ու հիմա ազատության ծառաներ ենք: Ամեն:

Հրահար Ամիրբեկյան

Սուրբ Հոգու հեղումը

1904-ին ամբողջ Ռուսը բոցավառվում էր:

Մինչ այդ ազգը Աստծուց խիստ հեռացած էր: Հոգևոր վիճակը, բնականաբար, շատ ցածր էր: Եկեղեցի հաճախողները շատ քիչ էին, և մեղքը խիստ շատանում էր ամենուր:

Հանկարծ, ինչպես մի անակրնկալ մրրիկ, Աստծու Հոգին շարժվեց երկրի վրա: Եկեղեցիները այն աստիճանի էին լցվում, որ շատերին

տեղ չէր լինում ներս մտնելու: Հավաքույթները ընթանում էին առավոտյան ժամը 10:00-ից մինչև կեսգիշեր: Ամեն օր, օրը երեք անգամ հատուկ հավաքույթներ էին լինում: Որպես գործիք՝ Տերը օգտագործում էր Իվան Բապրեսին: Քարոզները շատ քիչ էին: Ավելի շատ երգում էին, վկայություններ և աղոթքներ անում: Սրանք էին հավաքույթների գլխավոր գործոնները: Երգարաններ չկա-

յին. նրանք երգերը մանկուց գիտեին: Երգչախումբ չկար, քանի որ երգում էր յուրաքանչյուր ոք: Հանգանակություն չկար, ոչ էլ ծանուցում: Ուելսում դեռևս մման դեպք չէր եղել, որ այսպիսի արդյունք բերած լիներ: Անհավատները դարձի էին գալիս: Գինեմոլներ, ավազակներ, խաղամոլներ փրկության էին մղվում, և հազարավորներ արժանավայել կյանքի էին դառնում: Ամեն կողմից ահռելի մեղքերի խոստովանություններ էին լսվում: Հին պարտքերն էին հատուցում: Թատրոնները հաճախորդներ չունենալու պատճառով փակվում էին: Ածխահանքի բանվորները չէին ուզում այլևս ջորիները բանեցնել հանքերում, որովհետև դրա մեջ ոչ մարդասիրական բան էին տեսնում: Հինգ շաբաթվա ընթացքում 20 հազար մարդ եկեղեցուն միացավ:

* * *

1835-ին Տիտոս Գոան ցամաք իջավ Հավայան կղզիներից մեկի ափին: Իր առաջին ավետարանչության ժամանակ ժողովուրդը մեծ բազմությամբ եկավ Աստծո Խոսքը լսելու: Մարդիկ խոնվում էին այն աստիճան, որ նա անգամ սնվելու ժամանակ չէր գտնում: Մի օր նա ստիպված եղավ մինչև նախաճաշը երեք անգամ քարոզել: Գոան հասկանում էր, որ Աստծո զորությունն էր գործում:

1837-ին, մարած կրակը վերըս-
Հոհսար, 2024թ., N1 (154)

տին սկսել էր բոցկտալ: Գրեթե ողջ բնակչությունը դարձավ Աստծո Խոսքի ունկնդիր: Նա քարոզում էր 15 հազար մարդու: Եվ քանի որ ինքը անկարող էր նրանց մոտ գնալու, մարդիկ էին գալիս իր մոտ: Երկու տարի բացօթյա հավաքությոներ անցկացվեցին: Ցերեկ թե գիշեր, մի ժամ չկար, որ 2-ից 6 հազար մարդ, զանգակի ձայնը լսելուն պես, չվազեր բացօթյա հավաքության՝ ահուդողով, լացով, հեկեկալով ու բարցրածայն աղաղակով՝ գթություն ստանալու համար: Երբեմն այն աստիճանի էր հասնում ողբն ու աղաղակը, որ քարոզչի ձայնը չէր լսվում: Եվ հարյուրավոր անգամներ մարդիկ նվաղած ուղղակի գետնին էին ընկնում: Ոմանք աղաղակում էին՝ ասելով. «Երկսայրի սուրը ինձ կտորկտոր է անում»: Մեկը, որ չարամըտորեն եկել էր ծաղրելու հավատացյալներին, շան մման գետնին ընկավ և գոռաց. «Աստված ինձ զարկեց»:

* * *

Մի անգամ, երբ քարոզիչը դաշտում ավետարանում էր, շուրջ 2000 մարդ էր հավաքվել, մեկը բարցրածայն աղաղակեց. «Ի՞նչ պիտի անեմ, որ փրկվեմ», և մաքսավորի ադոթքով ընկավ Տիրոջ առաջ, և ողջ ժողովուրդը միացավ նրա՝ գթություն հայցող աղաղակին: Տիտոս Գոան կես ժամ չկարողացավ խոսք խոսել:

Նա միայն լուռ նայում էր՝ դիտելով Աստծո գործը:

Կռիվները վերջացան, գինեմուկներ ազատագրվեցին ակոհոլի գերությունից, շնացողներ դարձի եկան և մարդասպաններ խոստովանեցին իրենց հանցանքներն ու ներվեցին: Գողերը գողացածը վերադարձրեցին: Եվ մարդիկ ուլքեր հարատևում էին մեղքերի մեջ մեղքեր, հրաժարվեցին դրանցից: Մեկ տարում 5244 մարդ եկեղեցուն միացավ: Մեկ օր

եղավ, որ 1705 մարդ մկրտվեցին, և 2400-ը՝ Տիրոջ սեղանին մոտեցավ: Ժամանակին ամենածանր մեղքերով բռնվածներ քիչ օրեր հետո Աստծո սուրբերը դարձան: Եվ երբ Տիտոս Գոան այդ վայրից մեկնեց, ինքն անձամբ 11960 հոգու էր ընդունել և մկրտել:

**Աղբյուրը՝ «ԱՐԹՈՒԹԻՒՆԸ
ՈՐՈՒՆ ԿԸ ԿԱՐՕՏԻՆՔ»
Ա.Ճ. Սմիթն, Հալէպ, 1929թ.**

Այդ օրը ես մոռացել էի աղոթել

Մեր փոքր քաղաքում մոլագար էր հայտնվել: Մարդիկ միայն այդ մասին էին խոսում: Այս ու այն վայրում հայտնաբերում էին տանջամահ արած ու այլանդակած կանանց անշնչացած մարմիններ: Դա տևեց բավականին երկար ժամանակ: Այդ սարսափելի լուրերը կարծես ինձ չվերաբերվեին: Ես սովոր էի հանգիստ ապրել Աստծո հովանու տակ: Առաջ, նախքան տնից դուրս գալը, անպայման ծունկ էի ծալում Տիրոջ առաջ և աղոթում, բայց հետզհետե ետ վարժվեցի այդ լավ սովորությունից:

Նույնպես էլ այդ անգամ... քաղաքը ծածկել էր աշնանային մա-

ռախլապատ ու թաց երեկոն: Բամուց սկսեցին շխշխկալ մեր հին տան պատուհանները:

Հիվանդ մորս թողեցի մեր բարի հարևանուհու հետ ու, ոչ մեկին ոչինչ չասելով, դուրս եկա տնից, որ ընթրիքի համար ինչ որ բան գնեմ: Մեր տան կողքի ամալի տարածության հարևանությամբ շուրջօրյա աշխատող մի խանութ կար:

Երբ ես արդեն վճարում էի գրումներիս համար, ինձ ընդհուպ մոտեցավ մի անծանոթ բարձրահասակ, գեղեցիկ, բարեկիրք վարվելակերպով տղամարդ: Նա ինձ նայեց սուր զննող հայացքով: Տարօրինակն այն էր, որ նա սկսեց գալ իմ ետևից:

Ես մեկ մտածեցի վերադառնալ խանութ, բայց հետո հրաժարվեցի այդ մտքից:

Տղամարդը դանդաղ գալիս էր իմ ետևից: Ամայի տարածության կողքով ես թեքվեցի դեպի մեր տուն: Երբ նա իմ ետևից թեքվեց դեպի ամայի տարածքը, ես ետ դարձա և շատ քաղաքավարի ասեցի նրան. «Ես քրիստոնյա եմ, չարժե ինձ հետապնդել»: Այդ բառերը այլոց վրա թողնում էր սառը ցնցուղի տպավորություն: Ես գիտեի, որ նույնիսկ ամենաընկած մարդիկ անգամ սթափվում են ամենակարող Աստծո անունից և հեղինակությունից:

Հանկարծակի տղամարդի դեմքը այլափոխվեց դիվական, կատաղած ծամածռությամբ: Եվ ինձ համար բոլորովին անսպասելի, նա բռնցքով ուժգին հարված հասցրեց քունքիս: Հարվածը ջաղջախիչ էր, սակայն Աստծո ողորմությամբ մնացի ոտքի վրա և գիտակցությունս չկորցրեցի: Նա նորից ձեռքը թափահարեց, որ հարվածի, բայց ես հասցրեցի թաքնվել սոճու ետևում և նրա հարվածը չհասավ իր նպատակին: Սակայն նա ճարպկորեն հասցրեց բռնել հագուստիցս: Ես բռնեցի նրա ձեռքից, որ նա նորից չհարվածի գլխիս:

Կատարվածի սարսափից, այդ պահին ես ոչնչի մասին մտածել չէի կարողանում: Գործողությունները զարգանում էին խիստ արագ... շըր-

ջապատում ոչ ոք չկար: Նա ինձ քարշ տվեց ամայի տարածքի խորքը: Նա իր դիվային ուժով կառչել էր ինձանից.

-Չկանես ինձ, ես Հիսուսի հարսնացուն եմ: Տերը քեզ կպատժի,- ճարահատյալ գոռացի ես: Բայց դա, սատանան ինքն էր՝ մարդկային կերպարանք առած: Նրա էությունից այնպիսի ցասում ու չարություն էր բխում, որ դա նկարագրելու համար մարդկային լեզուն արտահայտչամիջոցներ չունի:

- Հիսուս, Հիսուս, փրկիր,- գոռացի ես,- Հիսուս, շտապիր, ես մեռնում եմ...

Այդ ժամանակ գազանն ինձ արդեն գետին էր տապալել... գիտակցությունս կորցնելուց առաջ՝ վերջինը, որ ես տեսա, դա մառախուղի միջով դեպի մեզ վազող երկու մարդ էին...

Այդ դեպքից հետո ես ամեն բանից առաջ աղոթում եմ: Ես առանց աղոթքի փողոց դուրս չեմ գալիս, նույնիսկ եթե դրսում պարզ, արևոտ օր է: Ես իմ սեփական օրինակով հասկացա, որ սատանան ամեն վայրկեան մեզ հետապնդում է և նրա ատելությունն ու հնարավորություններն անչափ մեծ են: Եվ միայն մեր Տերն է, որ մեզ նրանից պաշտպանում է:

**Կալոշինա Իրինա, «Նաչի դնի»
շաբաթաթերթ 10.03.2007. N 2016**

Հիսուսի Ձեռքով փրկված 44-օրյա դաժնաբանություն

«Ինձ Աստված պահեց: Ո՛չ իմ ֆիզիկական ուժ, ո՛չ որևէ այլ հնար չէր կարող ինձ կենդանի պահել այդ պայթյունից. միայն Աստված»:

Պայթյունից հետո ոչ ոք այդ տարածքում ողջ չէր մնացել, միայն Պոդոսը: Ինչպե՞ս փրկվեց, ի՞նչ տեղի ունեցավ, ինչի՞ միջոցով անցավ... Հիշո՞ւմ է ինքը.

-Այնքա՛ն կուզեի ասել՝ «Չե՛մ հիշում», բայց շա՛տ բան եմ հիշում:

Պատերազմ գնացել էր որպես կամավոր: Ասել էին՝ այդ ջոկատի 90 տոկոսը կարող է ետ չվերադառնալ: Վատահ էր, որ հենց մեկ տոկոսի մեջ է ինքն է լինելու և փրկվելու է:

«Ես տեսա՝ արկը իջնում էր: Այն մեծ էր և տեսանելի: Տեսա և մտածեցի. «Սա վերջն է, ու պայթյունը եղավ: Պայթյունից հետո, թե ինչքան ժամանակ եմ անգիտակից մնացել, չեմ կարող ասել, բայց երբ գիտակցության եկա, մի ընկերս մահացել էր, մյուսը՝ դեռ ոչ»:

Եվ աղոթեց: Ասածուն խնդրեց, որ եթե ապրելու է, թեկուզ մի րոպե, գիտակցությունով ապրի, կարողանա մեղքերի թողություն խնդրել: Չէր

էլ հասկանում՝ ո՞ղջ է, թե՞ մեռած, երա՞զ է, թե՞ տեսիլք: Բայց տեսավ մի բան, որն ամբողջությամբ փոխեց նրա կյանքը. «Երբ հանդիպեցի Հիսուսին, Նրա ոտքերի մոտ ծնկած էի: Առաջին բանը, որ զգացի՝ զարմացա, որ Իրեն ճանաչում եմ: Ես ֆիլմերում էի տեսել Նրան, նկարներում, բայց Նա ընդհանրապես նման չէր իմ տեսած Հիսուսին: Ծա՛տ գեղեցիկ էր, այնքա՛ն գեղեցիկ էր... Ես տեսա և շատ զարմացա, որ Նրա վերքերը իմ վերքերից շատ են: Անդադար բղավում էի, ուզում էի ասել «Հիսու՛ս, ինձ ե՛տ ուղարկիր», բայց Նույն պահին վախճնում էի Արդարությունից, որովհետև ես մի այնպիսի Արդարության մեջ էի, որ զգում էի, թե ինչքա՛ն մեղավոր եմ: Բայց Նա իմ մտքերին պատասխանում էր՝ «Դու Իմ որդին ես»: Նույն պահին ուզում էի գոռալ. «Հիսու՛ս, ես որք եմ մեծացել, Դու ինչու՞ ես թույլ տալիս, որ իմ երեխեքն էլ որք մեծանան»: Եվ Նա նորից իմ մտքին պատասխանեց. «Դու որք չես մեծացել, Ես միշտ քեզ հետ եմ եղել»:

Վատահ էր, որ Աստված թույլ չի

տա, որ իր երեխեքն էլ որբ մեծանան: Պաթյունից հետո, երբ հասկացել է, որ ողջ է՝ փորձել է ոտքի կանգնել:

«Այդ պահին ուզեցի ոտքի կանգնել, ու ընկա: Երբ ընկա, կարծես դույլով արյուն լցվեց ներսս, ու բոլոր ցավերը սկսեցի զգալ»:

Պողոսն սկսել է բարձր գոռալ ու օգնություն կանչել: Մինչև հիմա էլ աչքերի առջև զոհված ընկերներն են, տեսարաններ, որ երբեք չէր ուզի հիշել, անասելի ցավ, որ ուրիշ ոչ մի ցավի հետ չես կարող համեմատել:

«Սարից իջեցնելիս (մոտ երեք կմ) երևի մի երեք հազար անգամ ուշագնաց եմ եղել, որովհետև ոտքերիս վերքերը ամբողջությամբ բաց էին, ոտքերս՝ ջարդոլիտուրդ եղած: Ու ամեն քարը, որ դիպչում էր, ցավից ուշագնաց էի լինում, հաջորդ քարի հարվածից նորից ուշքի էի գալիս ու տեսնում էի՝ նորից արկ է ընկնում: Եվ ամեն անգամ ասում էի՝ սա վերջին աղոթքս է»:

Գրեթե յոթ ժամ կեսմեռած, կեսողջ մնացել էր պառկած: Ոչ ոք հույս չուներ, որ ողջ կմնար. վնասվածքներն այնքա՛ն շատ էին, և վերքերն այնքա՛ն խորը...

«Լսեցի, որ ասացին՝ ոչինչ մի՛ արեք, զուր թող չտանջվի»: Արյուն շատ էի կորցրել ու լսում էի, որ ասում էին. «Մարգիկ է, ինչքա՛ն ուժեղ է, ափսոս էր էս տղան, չենք կարող օգ-

նել...»: Հետո կյանքս փրկողը բուժ-եղբայր Ստեփանյան Արամը հանդիպեց... Այդ ընթացքում անընդհատ մի տեսարան էր գալիս աչքերիս առաջ. տեսնում էի ինձ, երկու ընկերներիս, որոնք զոհվել էին արդեն: Տեսնում էի՝ իրենք մի շա՛տ գեղեցիկ վայր են մտնում, ու ես չէի կարող գնալ: Ինձ ասում էին. «Սա քո միջոցառումը չէ, ե՛տ գնա»:

Բոլոր հարցերին Պողոսը մեկ պատասխան ունի. «Ինձ Աստված է փրկել»: Պողոսի մարմնից 300 բեկոր է դուրս բերվել, շատերն էլ դեռ մարմնում են: Երեք տարում տարել է տասը վիրահատություն: Այս երեք տարիների ընթացքում պարբերաբար բուժվել է «Զինվորի տանը»: Որպես կամավոր պատերազմ գնացած Պողոսը չէ, որ վերադարձել է: Բոլորովին նոր մարդ է վերադարձել տուն:

«Այն Պողոսը Քրիստոսի համար չէր ապրում, ապրում էի, ինչպես ես էի ուզում»:

Իսկ պատերազմից մնացած հուշերը պահում է, որ. «Ամեն անգամ նայելիս հիշեմ, թե ինչպես եմ փրկվել և Ում շնորհիվ եմ ողջ: Երբեք չմոռանամ, որ ես ապրում եմ Աստծո համար, որովհետև երբ մարդիկ չէին էլ պատկերացնում, որ ես կապրեմ, Աստված դա տեսնում էր»:

Հույսը երբեք ամոթով չի թողնում

Այն հրաշքը, որ իմ ընտանիքում եղավ, դա միայն մեր սիրող Տեր Աստծո հզոր բազուկը կարող էր անել:

Ես մեծ ուրախությամբ սպասում էի իմ երրորդ բալիկին, սակայն բրժիշկները համոզված էին, որ երեխան խնդիրներով է ծնվելու, ավելի կոնկրետ՝ դաուսի համախտանիշով: Բայց ես չհանձնվեցի և ամբողջ սրբտով վստահեցի իմ Տեր Աստծուն: Ամուսնուս հետ աղոթք արեցինք և մեր հոգսը հանձնեցինք Տիրոջը: Դիշտ է, իմ ներսում ժամանակ առ ժամանակ պատերազմ էր լինում, բայց միևնույն ժամանակ Տերը զարմանալի խաղաղության և հանգստության մեջ էր պահում ինձ: Այդ ընթացքում փոքր տղայիս դասարանի հետ էքսկուրսիա գնացի: Ավտոբուսի մեջ իմ հետևի նստարանին նստած ծնողները զրուցում էին ինձ շատ ծանոթ թեմայի շուրջ: Պարզվեց, որ բրժիշկները ետևի նստարանին նըստած ծնողին ևս նույն բանն էին ասել

և հորդորել, որ ազատվի պտղից: Ես չդիմացա, նրանց խոսակցությանը միջամտեցի, պատմեցի Աստծո մասին, մղեցի աղոթքի, որ լիովին վըստահի Աստծուն: Նա շատ սիրով ընդունեց: Ողջ հղիության ընթացքում միմյանց հուսադրում էինք և հավատքով սպասում Աստծու ողորմությանը: Սկզբում ծնվեց Նարինեի աղջիկը, մի քանի օր հետո՝ իմ տղան... իսկական երկնքից իջած հրեշտակներ՝ լիովին առողջ, կատարյալ անթերի:

Հետո հասկացա, թե Աստված այս փորձությունը ինչո՞ւ էր իմ կյանքում թույլ տվել: Այո՛, ոչ միայն իմ, այլև Նարինեի փոքրիկը ևս պիտի ծնվեր՝ ի հեճուկս բժիշկների անհիմն հայտարարությունների:

Այս տևական հոգևոր պատերազմի մեջ փառավորվեց միայն մեր Տեր Հիսուս Քրիստոսը, որին փառք հավիտյանս: Ամեն:

Բ.Աբովյան, Անի քույր
(16.06.2022թ.)

Վաղը գուցե ուշ լինի...

Վերջերս հողին հանձնեցինք 17-ամյա մի պատանու՝ Դիմայի մարմինը: Ծնողները հավա-

տացյալներ էին, ինքը՝ անորոշության մեջ: Տեսարանը խիստ ծանր էր, մարդկանց թիվը՝ անհաշիվ:

Կիրակի երեկոյան, մի տեսակ ճնշված է եղել, կարծես վատ զգալիս: Նա միշտ ուրախ, կայտառ էր եղել: Ընկերները նրան համարում էին «ընկերության շունչը»: Ընկերները այնքան էին նրան սիրում, որ անգամ դագաղի մեջ համբուրում էին: Շատ հարգված էր շրջապատում, ակտիվ էր բոլոր հարցերում...: Այդ երեկո կարծես այլ մարդ լիներ: Իրենց տանն էր քեռին: Նա հարցնում է նրան, թե ի՞նչ է պատահել:

- Քեռի՛ Կոլյա, ես այնպե՛ս եմ հոգնել այսպես ապրելուց: Ինձ աշխարհը խիստ ձգում է: Այնքան ընկերներ ունեմ, պարահրապարակներ, հաճույքներ...: Բայց գալիս եմ տուն, նայում եմ մորս արցունքներին և ուղղակի չգիտեմ թե ինչ անեմ: Հոգիս ալեկոծվում է. և՛ մորս եմ շատ խղճում. նա 12 երեխաների մայր է, և՛ հորս: Նրանք այնքան եմ մտահոգ ինձ համար: Ես չեմ կարողանում հավաքությունների գնալ. չեմ ուզում և վերջ: Չգիտեմ, ոնց ապրեմ:

Քեռին նրան խորհուրդ է տալիս.

-Դի՛մա, դու պետք է ընտրություն անես. ու՞մ ես ուզում ծառայել: Այսօր քեզ առաջարկում եմ՝ կյանք կամ մահ. ընտրի՛ր, խնդրեմ:

-Այդ ամենը ես հասկանում եմ..., - ասում է ու դուրս գալիս:

Հաջորդ առավոտ գնում է աշխատանքի. շինարարության վրա էր աշխատում: Հետո իր հետ գնացող վարորդն է պատմում. «Նա այնքան տխուր էր, այնքան տրտմած ու ճնշված»:

-Այնքա՛ն ծանրություն կա սրբոյս վրա, քեռի Պաշա, չգիտեմ հետագա կյանքս ոնց ապրեմ,- անկեղծանում է նա վարորդի մոտ:

Այդ օրը քանդման աշխատանքներ էին անում, և իր իսկ ձեռքով փլուզած պատը ուղղակի ընկնում է Դիմայի վրա. նա փորձում է փախչել, բայց հագուստը կառչում է ինչ-որ բանից, ու նա մնում է փլուզված պատի տակ:

Մենք չգիտենք, թե ինչու 17 տարեկան այդ պատանին մահացավ: Միգուցե Աստված տեսավ, որ նա չի կարողանում այլևս այդպես ապրել. «և՛ մորս եմ խղճում, և՛ աշխարհն է ձգում», և Աստված որոշեց նրան վերցնել, որ հոգին փրկվի:

Սիրելի ընթերցող դու նույնպես ընտրություն արա. Աստված քո առջև դնում է երկու ճանապարհ. «*Ես այսօր կենաքը ու բարին, մահը ու չարը քու առջեւդ դրի. Որովհետև ես այսօր քեզի կը պատուիրեմ որ քու Տէր Աստուածդ սիրես, անոր ծամբաներուն մէջ քալես, ու անոր պատուիրանքները, կանոնները ու դատաստանները պահես, որպէս զի ապրիս ու շատնաս, և քու Տէր Աստուածդ քեզ օրհնէ այն երկրին մէջ, ուր կ'երթաս*» **(2 Օրին. 30:15):**

«Վասն զի՝ Ընդունելի ժամանակի մը մէջ լսեցի քեզի, կ'ըսէ, և փրկութեան օրը օգնութիւն ըրի քեզի ահա հիմա է ընդունելի ժամանակը, ահա հիմա է փրկութեան օրը» **(2 Կորնթ. 6:2):**

ՍԻՐԵԼԻ՝ ԸՆԹԵՐՑՈՂՆԵՐ

Աստված սիրում է ձեզ և ուզում է, որ դուք հավատար Իրեն ու փրկություն ունենաք: Այդ մասին կարդում ենք **Հովհաննու 3:16**-ում. «Որովհետև Աստված այնպես սիրեց աշխարհը, որ Իր միածին Որդուն փվեց, որ ով Նրան հավատար՝ չկորչի այլ հավիտենական կյանք ունենա»: Եթե դուք ուզում եք ավելին լսել ու իմանալ Աստծո և Նրա Խոսքի մասին, կարող եք դիմել հետևյալ հեռախոսահամարներով:

ԵՐԵՎԱՆ

Ավան	093 81-31-53	Մալխասյան Օմիկ
Ջեյթուն	055 66-82-06, 099 66-82-06	Ալոյիյան Լևոն
Էրեբունի	093 53-43-68	Բարսեղյան Մնացական
Կենտրոն	094 84-35-04	Պետրոսյան Հայկ
Կոմիտաս	093 26-20-72	Ալավերդյան Սարգիս
ՀԱԹ (Բանգլադեշ)	055 72-28-12, 093 38-12-42	Հովհաննիսյան Գևորգ
Նորքի զանգված	099 87-38-88, 077 87-38-80	Ղազարյան Ահարոն
Նորքի զանգված	091 16-49-45	Անտոնյան Արթուր
Շենգավիթ, Զարբախ	077 55-57-55	Ամիրջանյան Արմեն
Աջափնյակ	093 83-71-31	Վարդանյան Անդրանիկ
Քանաքեռ	093 53-25-26	Ամիրբեկյան Հրահատ
3-րդ մաս	093 83-71-31	Վարդանյան Անդրանիկ

ՇՐՋԱՆՆԵՐ

Արովյան	094 91-43-24	Քելիշյան Ջանիկ
Ալավերդի	094 30-80-40	Դավիդյան Վալերի
Աշտարակ	098 01-72-60	Սյրտչյան Անդրանիկ
Ապարան	093 77-06-70, 071 77-06-70	Գասպարյան Միշա
Արարատ	094 20-60-36	Ներսիսյան Նորիկ
Արթիկ	077 70-28-38	Փիլոյան Պողոս
Արմավիր	077 84-45-05	Ալվազյան Վազգեն
Արտաշատ	093 72-48-88	Համբարձումյան Վաչագան
Արտաշատ (գյուղերը)	093 83-71-31	Վարդանյան Անդրանիկ
Արտաշատ (Ագատավան)	077 28-75-91	Սամվելյան Պերճ
Արցախ	094 00-94-08	Մարդյան Միքե
Գավառ	093 68-84-92	Մանուկյան Վարուժան
Դիլիջան	093 18-77-33	Սահակյան Սասուն
Եղեգնաձոր	077 40-26-24	Մարտիրոսյան Արզուման
Ջորավան, Եղվարդ	098 85-05-02, 091 24-53-60	Սյրտչյան Մասիս
Ջանգեղուր	094 00-94-08	Մարդյան Միքե
Էջմիածին	093 18-75-30	Սուկա Էդիկ
Իջևան	093 18-77-33	Սահակյան Սասուն
Հրազդան	094 22-33-15	Օհանյան Աշոտ
Ճամբարակ (Կարմիր)	093 18-77-33	Սահակյան Սասուն
Մասիս	091 71-62-64, 093 71-62-64	Հարությունյան Մելսիկ
Մարտունի	093 86-30-13	Արշակյան Մելիք
Նոյեմբերյան	094 92-01-90	Նավասարդյան Ռուբեն
Շիրակի մարզ	099 30-79-69	Դարմանյան Գրիշա
Չարենցավան	093 28-64-13	Հայրապետյան Գևորգ
Սպիտակ	094 92-00-03	Խաչատրյան Արտակ
Սևան	093 48-76-43	Նաղարյան Արթուր
Վանաձոր	094 92-00-03	Խաչատրյան Արտակ
Վանաձոր	093 75-09-65	Նազարյան Ավետիք
Վարդենիս	094 91-44-80	Նշանյան Տոյիկ
Վեդի	094 03-26-16	Աղաբեկյան Գառնիկ (Ռուբիկ)
Տաշիր	093 09-84-33	Սուրիասյան Նորիկ
Տավուշ	093 43-72-33	Օհանյան Արթուր

www.barilur.org
info@barilur.org